

Arrest

nr. 61 550 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011. Beide beslissingen worden op 23 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. TIELEMAN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 11 december 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar Nederland bevoegd bleek voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiertegen een beroep heeft ingesteld.

Op 1 april 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien Nederland bevoegd bleek voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiertegen een beroep heeft ingesteld.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 februari 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2009 werd ingediend door:

T., N. (...) (R.R.: 071000185524)

geboren te H. (...) op (...)

nationaliteit: Turkije

adres: (...) — 3010 KESSEL-LO

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoeker poogt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een militaire boekje met nummer 842. Dit document kan door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld

(...)"

Op 23 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de wet van 15.12.1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Ontvankelijkheid

In zoverre het beroep van verzoeker gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011 werpt de Raad ambtshalve een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang bij het beroep.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 11 december 2003 en 2 mei 2005. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoeker, dat voormelde bevelen van 11 december 2003 en 2 mei 2005 niet werden aangevochten voor de Raad van State en dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 december 2003 en 2 mei 2005 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De ratio legis van dit artikel kan men terugvinden in de parlementaire werken:

“Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

— de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

— de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.”

De omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt:

“b) identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. (5) Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor:

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.”

Aangezien verzoekers nufus werd afgenomen in Duitsland, legde verzoeker zijn militair boekje voor. Dit militair boekje bevat alle noodzakelijke identiteitsgegevens van verzoeker die normaal op een identiteitsdocument staan: Naast zijn foto bevat het zijn naam, familienaam, geboorteplaats en —datum, de naam van zijn moeder en van zijn vader, zijn verblijfplaats en handtekening. Bovendien bevat het stempel en handtekening van de Turkse autoriteiten.

Verzoeker meent dan ook dat zijn militair boekje beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet aangezien zijn identiteit immers niet onzeker is en dat er bijgevolg geen sprake is van het willen regulariseren van een onduidelijkheid over de identiteit.

Het militaire boekje werd in Turkije immers uitgevaardigd door officiële instanties en er wordt veel waarde aan gehecht door de Turkse autoriteiten. Voor vele administratieve handelingen volstaat het om het militaire boekje voor te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing allerm minst waarom de identiteit van verzoeker onduidelijk bleef ondanks de toevoeging van het militaire boekje aan het dossier.

De reden van weigering van het verzoekschrift beperkt zich tot het volgende:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis § 1 van de wet van 15. 12. 1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoeker poogt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een militaire boekje met nummer 842. Dit document kan door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. De omzendbrief van 21.07.07 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het militaire boekje niet aanvaard heeft als bewijs van identiteit, heeft de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing de motivatieplicht daar er geen motivatie wordt gegeven waarom het militaire boekje geen voldoende bewijs van identiteit zou zijn of waarom de identiteit van verzoeker onzeker zou blijven na het voorleggen van het militaire boekje.

Vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dusdanig dient te motiveren:

“Il n'en demeure pas moins qu'en l'espèce, la requérante a produit une “attestation de perte des pièces d'identité », document qui, s'il n'en porte pas formellement l'intitulé, comporte néanmoins toutes les

données d'identification figurant d'ordinaire dans une carte d'identité (nom et prénoms, lieu et date de naissance, photographie et signature du titulaire) et est revêtue des informations d'usage pour la délivrance d'un document officiel (numéro de document, signature et cachets de l'autorité émettrice).

Dans de telles circonstances, compte tenu de la ratio legis de l'article 9 bis, rappelée supra, selon laquelle une demande serait déclarée irrecevable « si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la requérante au seul motif qu'il ne démontrait pas l'impossibilité de se procurer une code nationale d'identité, mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identifié de l'intéressée demeurerait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document, en sorte que sa demande devait être déclarée irrecevable. »

Vrij vertaald

“Het blijft een feit dat in dit geval verzoeker een attest van verlies van een identiteitsdocument heeft neergelegd, een document dat hoewel het er niet officieel de naam van draagt, wel alle identiteitsgegevens bevat die normaal gezien op een identiteitsdocument staan (naam, plaats en datum van geboorte, foto en handtekening van de houder) en bevat bovendien de informatie nodig voor de uitgifte van een officieel document (nummer van het document, handtekening en stempel van de afgevende instantie).

In dergelijke omstandigheden meent de Raad, met inachtnaam van de ratio legis van artikel 9 bis zoals deze hierboven werd weergegeven “de machtiging tot verblijf kon niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren” dat de verwerende partij de weigering niet simpelweg kon baseren op het enkele argument dat verzoeker niet heeft bewezen dat hij in de onmogelijk was om een identiteitsdocument voor te leggen, maar diende uit te leggen om welke redenen de identiteit van verzoeker onduidelijk bleef ondanks de voorlegging van het bewuste document, op zodanige wijze dat het verzoek onontvankelijk diende te worden verklaard.”

De bestreden beslissing schendt artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en is foutief en niet afdoende gemotiveerd.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verder wordt gesteld dat het

militaire boekje dat verzoeker heeft bijgevoegd niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in het raam van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar de bestreden beslissing niet motiveert waarom het militair boekje dat bij de aanvraag werd bijgevoegd geen voldoende bewijs van identiteit zou zijn of waarom de identiteit van verzoeker onzeker zou blijven na het voorleggen van het militair boekje. Het afdoend karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over *een identiteitsdocument beschikt*, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk raam te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een

identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n°2478/001, p. 33)

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis § 1 vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangegeven over een identiteitsdocument te beschikken. In de lijst van de als bijlage toegevoegde documenten geeft verzoeker onder de hoofding identiteitsstukken aan dat er een nationale identiteitskaart werd bijgevoegd. Echter blijkt dat verzoeker met de nationale identiteitskaart zijn militair boekje bedoelt.

Verzoeker meent immers dat zijn militair boekje beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien zijn identiteit niet onzeker is. Verzoeker stelt dat het militair boekje in Turkije werd uitgevaardigd door officiële instanties en er veel waarde aan wordt gehecht door de Turkse overheid. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken allerm minst motiveert waarom de identiteit van verzoeker onduidelijk bleef ondanks de toevoeging van het militair boekje.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft in de memorie van toelichting aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Verzoeker heeft als identiteitsdocument zijn militair boekje voorgelegd. Verweerder heeft dit militair boekje beoordeeld en gesteld dat dit niet als een geldig identiteitsdocument kan worden beschouwd *“aangezien dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart uitmaakt.”* Verzoeker geeft te kennen het door hem neergelegde stuk anders te interpreteren daar hij stelt dat het aan het bestuur overgemaakte document gelijkwaardig is aan een paspoort of een identiteitskaart. Het feit dat het militair boekje zou volstaan in Turkije voor vele administratieve handelingen en dat er veel waarde aan wordt gehecht door de Turkse autoriteiten impliceert immers niet noodzakelijk dat dit stuk ook dient aanvaard te worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en laat op zich niet toe te besluiten dat de beoordeling door verweerder in strijd is met de bedoeling van de wetgever en bijgevolg als onwettig of kennelijk onredelijk moet gezien worden. In dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting van de wetgever in de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is om het begrip ‘identiteitsdocument’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelijk te stellen met *“een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel”*. Deze interpretatie is daarenboven ook te verantwoorden gelet op het feit dat een vreemdeling die een beroep doet op het gemeenrechtelijke systeem dat vervat is in artikel 9 juncto artikel 2 van de vreemdelingenwet in regel ook dient te beschikken over een paspoort, waardoor kan gesteld worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet op gelijkaardige wijze dient toegepast te worden teneinde geen onverantwoorde discriminaties te doen ontstaan. De argumentatie van verzoeker dat door het neerleggen van het militair boekje duidelijkheid wordt verschaft omtrent zijn identiteit is niet van aard deze vaststelling te kunnen weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst de Raad er op dat deze rechtspraak moet geplaatst worden in de omstandigheid waarin de verzoeker aangeeft zich in de onmogelijkheid te bevinden om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangegeven over een identiteitsdocument te beschikken zodat hij zich nu geenszins kan beroepen op de in zijn verzoekschrift aangehaalde uitzonderingssituatie.

Een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: met name de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

Zoals aangehaald in het eerste middel, valt de ratio legis van artikel 9 bis aangaande het voor te leggen verblijfsdocument te lezen in de parlementaire werken: “de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”

Verzoeker vroeg reeds in 1995 asiel aan in Duitsland. Hij diende zijn identiteitskaart aan de Duitse asielinstanties af te geven. De kaart werd nooit teruggegeven.

Toen verzoeker jaren later, in 2003 asiel aanvraag in België werd genoteerd dat verzoekers identiteitskaart in Duitsland was. De Dienst Vreemdelingenzaken hield dit gegeven hij in het administratief dossier, zo kan men lezen op p. 4 van het document met de identiteitsgegevens van verzoeker: “renseignements relatifs à l'identité du demandeur”: “19. Autre document? CI en Allemagne”, De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nooit enige inspanning gedaan om dit document uit Duitsland te doen overkomen, beseffende dat dit voor verzoeker veel moeilijker is.

Hieruit blijkt echter dat er geen onzekerheid bestaat over de identiteit van verzoeker aangezien de Duitse asielinstanties identiteit hadden kunnen vaststellen. Evenzeer blijkt hieruit dat verzoeker het document eenvoudigweg niet kon neerleggen aangezien het nog steeds in Duitsland is en het dossier hoogstwaarschijnlijk niet langer bestaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook op onredelijke wijze gehandeld door te eisen van verzoeker dat hij zijn identiteitsdocument voorlegde, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn identiteitskaart voor te leggen en dat er bovendien geen twijfel is over zijn identiteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in het verleden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel schendt indien men vereist dat een identiteitsdocument toegevoegd wordt terwijl er blijkt uit het administratief dossier dat er geen twijfel is over de identiteit van verzoeker. In het hieronder aangehaalde geval gaf de verzoeker de identiteitskaart af aan de politie in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk. Hierdoor kon de verzoeker geen kopie toevoegen aan het verzoekschrift, maar door de verwijzing in het administratief dossier naar het dossier bij de politie, bleek voldoende dat er geen twijfel was over de identiteit:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

— de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen af wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

— de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pan. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/00 1, p. 33). Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeken over een Turkse identiteitskaart beschikt. Zo werd een kopie hiervan toegevoegd aan een politieverhoor van 8 februari 2006. Hieruit volgt dat de identiteit van verzoeker niet onzeker is. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het eerste middel is in die mate gegrond."

De Raad oordeelde op dezelfde wijze in talloze andere arresten: R.v.V. nr. 30293 dd. 05.08.2009, R.v.V. nr. 47.109, dd. 06.08.2010, R.v.V. nr. 25.311 dd. 30.03.2009.

Ook in de hierboven geciteerde zaak, bevond het identiteitsbewijs zich in een extern dossier, nl. dat van de politie in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk. In het geval van verzoeker, bevindt het bewijs van zijn identiteit zich in het dossier van de Duitse asielinstanties. Echter, deze geven dit document niet zomaar vrij.

Men dient dan ook vast te stellen dat doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker eist dat hij zijn identiteitskaart voorlegt, terwijl de dienst uit het dossier kan opmaken dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om het identiteitsdocument voor te leggen en dat er bovendien geen twijfel bestaat over zijn identiteit.

Verzoeker meent dat de dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Op grond van deze schendingen verzoekt verzoeker dan ook de schorsing en de nietigverklaring van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15.02.2011 en het bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 23.02.2011."

Verzoeker meent dat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts meent verzoeker dat aangezien zijn identiteitsdocumenten in Duitsland werden afgenomen en hij hiermee aantoonde niet in de mogelijkheid te zijn geweest de noodzakelijke identiteitsdocumenten voor te leggen, verweerder niet zomaar kon voorbijgaan aan het bewijs van identiteit dat zou zijn geleverd door het voorleggen van het militaire boekje. Dit militaire boekje bevat zijns inziens alle noodzakelijke identiteitsgegevens zodat verweerder de motiveringsplicht schendt daar geen motivatie wordt gegeven waarom het militaire boekje geen voldoende bewijs van identiteit zou zijn of waarom de identiteit van verzoeker onzeker zou blijven na het voorleggen van het militaire boekje. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd, dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Dienst Vreemdelingenzaken eist niet van verzoeker dat hij zijn identiteitskaart voorlegt. De Dienst Vreemdelingenzaken eist van elke vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient dat hij ófwel bepaalde identiteitsdocumenten voorlegt ófwel dat hij aantoonde dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin de voorwaarde niet van toepassing is. Vooreerst benadrukt de Raad dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangegeven over een identiteitsdocument te beschikken. Hij heeft zich in zijn aanvraag niet beroepen op één van de

uitzonderingssituaties, meer specifiek, de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Verzoeker wist op het moment van de aanvraag dat zijn identiteitsdocumenten zich in Duitsland bevonden. Doch verzoeker heeft nergens in zijn aanvraag enige melding gemaakt van deze gegevens, terwijl het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toekomt alle nuttige gegevens aan te voeren. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag niet aangegeven enkel zijn militair boekje bij te voegen gezien hij niet over de mogelijkheid beschikte zijn identiteitsdocumenten over te maken. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid niet te hebben gemotiveerd omtrent deze uitzonderingssituatie. De onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen moet duidelijk blijken uit de aanvraag zelf. De aanvraag moet minstens enige motivering dienaangaande bevatten. Verzoekers betoog dat het volstaat dat de onmogelijkheid blijkt uit het administratief dossier valt niet te rijmen met de wettelijke bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo verzoeker in zijn aanvraag melding maakt van een onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven, kunnen de stukken van het administratief dossier wel duidelijkheid geven aangaande de ingeroepen onmogelijkheid. Zoals voormeld heeft verzoeker op geen enkel moment te kennen gegeven dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om een identiteitsdocument te voegen bij zijn aanvraag. Integendeel, verzoeker heeft duidelijk aangegeven te beschikken over een identiteitsdocument.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de al dan niet “onzekerheid van zijn identiteit”, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad wijst er op dat de zorgvuldigheidsplicht echter niet impliceert dat, wanneer een bestuur vaststelt dat een vreemdeling naliët een evidente handeling te stellen teneinde een identiteitsdocument te verwerven, dit bestuur in de plaats van de betrokken vreemdeling dient te onderzoeken of het stellen van deze handeling wel “*enig resultaat oplevert*.” Het feit dat een vreemdeling zelf onzorgvuldig optrad bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft niet tot gevolg dat het bestuur de acties die de betrokken vreemdeling had dienen te stellen, zou dienen te ondernemen. Het is aan de vreemdeling die verzoekt om, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden en die stelt niet over een identiteitsdocument te beschikken, om aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Hij kan deze verplichting niet afwentelen op het bestuur.

De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid en redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel worden een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenmin aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU